

RECHTSPRAAK

werkgever c.s./werkneemster

Kennelijk onredelijk ontslag na sluiting bedrijfsvestiging. Habe nichts-verweer faalt door aanbieden vergoeding. Vaststelling schadevergoeding

Werkneemster (61 jaar) is in 1980 in dienst getreden van kledingzaak X. Kledingzaak X heeft twee vestigingen, te weten een vestiging voor verkoop van dameskleding en een voor verkoop van jeans. De twee vestigingen zijn intern met elkaar verbonden. In 2008 vraagt kledingzaak X toestemming de arbeidsovereenkomst met werkneemster op te zeggen wegens opheffing van de vestiging dameskleding. Met toestemming van de CWI is de arbeidsovereenkomst per 1 november 2008 opgezegd. Werkneemster vordert schadevergoeding wegens kennelijk onredelijk ontslag. Zij heeft zich onder meer op het gevolgcriterium beroepen. Zonder ontslag had werkneemster in mei 2010, op 62-jarige leeftijd, gebruik kunnen maken van de VUT. De kantonrechter heeft geoordeeld dat het ontslag op basis van het gevolgcriterium kennelijk onredelijk is en heeft een vergoeding toegekend van € 21.200 bruto, waarbij de XYZ-formule is gehanteerd met 0,5 als factor Z.

Het hof oordeelt als volgt. De inbreng van kledingzaak X per 31 maart 2009 in de eenmanszaak B.V. A leidt er niet toe dat B.V. A procespartij is geworden. B.V. A is in eerste aanleg geen partij geweest en voor zover sprake zou zijn van overgang van onderneming, is dat gebeurd op het tijdstip dat werkneemster uit dienst was. De stelling dat de vordering niet ontvankelijk moet worden verklaard door de inbreng van kledingzaak X in B.V. A faalt, omdat kledingzaak X een eenmanszaak was zonder rechtspersoonlijkheid. De eigenaar van kledingzaak X is werkgever en dat was hij nog steeds ten tijde van het eindigen van het dienstverband. B.V. A wordt niet ontvankelijk verklaard in het hoger beroep.

De kantonrechter heeft de zijns inziens van belang zijnde omstandigheden meegewogen bij de beoordeling van de kennelijke onredelijkheid en is daarna tot het oordeel gekomen dat het ontslag kennelijk onredelijk is. Het verwijt dat de kantonrechter niet eerst heeft beoordeeld of de drempel van de kennelijke onredelijkheid wel is overschreden, is dan ook onjuist. Het hof verwierpt het beroep op 'habe nichts'. Werkneemster is een vergoeding van drie brutomaandsalarissen aangeboden, hetgeen op gespannen voet staat met 'habe nichts'. Het afstoten van de vestiging komt voor rekening van werkgever. De twee maanden loondoorbetaling na het afstoten van de vestiging, kan niet worden aangemerkt als voorziening, omdat het gaat om loon dat werkneemster rechtens toekomt. Nu niet is gebleken dat werkneemster ten tijde van haar ontslag goede vooruitzichten had op een andere baan met

vergelijkbaar salaris, en werkgever een flankerend beleid waardoor werkneemster van werk naar werk wordt begeleid achterwege heeft gelaten, zonder dat sprake was van 'habe nichts', is het ontslag kennelijk onredelijk. Het hof heeft daarbij meegewogen dat het ontslag forse gevolgen heeft voor werkneemster, vooral ook omdat zij geen gebruik meer kan maken van de VUT.

Gelet op de na het vonnis van de kantonrechter gewezen arresten van de Hoge Raad van 27 november 2009 (Van de Grijp/Stam, LJN BJ6596) en 12 februari 2010 (Rutten/Breed, LJN BK4472), wordt terecht gegriefd tegen de gehanteerde formule voor het begroten van de schade bij kennelijk onredelijk ontslag. Op zichzelf brengt dat nog niet mee dat er geen reden is voor schadevergoeding. Naar het oordeel van het hof had werkgever in dit geval, gelet op de leeftijd van werkneemster en het lange dienstverband, outplacementbegeleiding moeten aanbieden of een vergoeding ter compensatie van 30% inkomensverlies gedurende een gewenningsperiode van 18 maanden, hetgeen, uitgaande van het inkomen vermeerderd met vakantiebijslag, neerkomt op afgerond € 8.475 bruto. Voor toekenning van immateriële schadevergoeding is onvoldoende gesteld. De uitspraak van de kantonrechter wordt slechts vernietigd voor zover daarbij meer aan schadevergoeding is toegewezen dan € 8.475 bruto.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-10-2011

ECLI: ECLI:NL:GHLEE:2011:BT6595

Zaaknummer: 200.053.854/01

Rechters: J.M. der Rowel-van Linde, M.E.L. Fikkers en H. de Hek

Advocaten: A.M. Boogaart en K.O. de Jongh

Wetsartikelen: 7:681 BW